

Arvoisa Karjalan ystävä!

Nastja 5v.

Tytön tylleröinen tulla vipeltää pienellä punaisella polkupyörällään vinhaa vauhtia kohti kirkkoamme. Ajo huonolla tiellä on hieman epävarmaa, mutta samalla huiman hurjaa. Tien kuopissa pyörän soittokello kilahtelee tuon tuostakin. Pienet jalat pyörittävät vikkelästi polkimia. Onneksi muuta liikennettä ei näy. On varhainen kesäaamu, kirkastussunnuntai. Aamuaurinko on jo noussut. Samassa sukkela meno pysähtyy. Vauhti loppuu. Polkupyörä kaatuu. Lapsonen hypähtää pystyyn. Poninhäntä heilahtaa. Tyttöinen pui nyrkkiä kohti pilviä: kenkä on pudonnut jalasta! En erota sanoja. Tomeran

temperamenttisesti ihmistaimi kipittää kiireesti koppaamaan kengän takaisin jalkaan. Sitten taas kauheeta vauhtia vipeltäen suoraan kirkon pihaan: ”Päivää Pekka.” Saman tien pyörä nojalleen kirkon keltaista seinää vasten. Lapsi hypähtää eteeni, katsoo minuun ylöspäin kirkkain silmin ja nostaa kyynärpäät ylös. Ymmärrän toki: pitää nostaa. Nostan. Korkeuksista iloisesti hymyilevä, touhukas lapsi katsoo alaspäin, luottavaisesti suoraan silmiin - on häntä ennenkin nostettu. Aina on keuhuttu, kuinka isoksi tytöksi hän on jo kasvanut: ”Jokos heiluu ensimmäinen hammas?” Pikkuprinsessa on nukkunut hyvin ja herännyt jo ennen seitsemää. Nyt hän on tullut leikkimään. Kirkon lentopalloverkon takana ovat Eijalta saadut liukumäki, lautakeinu ja riippukeinu. Kirkon tämän puolen koivusta roikkuu useita, värikkäitä lasten kiipeilyköysiä. Ne toimitti Upe – Suomen Idäntyö UP ry. Hiekkaa on tuotu paljon. Pihaa on tasoitettu. Lelut ovat esillä. Kelpaa leikkiä.

110 lasta leireillä

Kirkkopolku tuli kesällä tutuksi monelle muullekin lapselle. Kolmella leirijaksollamme oli yhteensä 110 eri lasta - isoja ja pieniä. Se on enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Silti rahat tänä kesänä riittivät ruokaan, kuljetuksiin ja materiaaleihin vielä paremmin kuin ennen. Kiitos teille, arvoiset lahjoittajat! Yritimme käyttää arvokkaat lahjanne oikein - juuri niin kuin olitte tarkoittaneet: Jumalan sanan opettamiseen.

Leirit olivat pyhäkoululeirejä. Tavoite oli taas opettaa lapsille Raamattua. Tämän vuoden teema oli Joosef. Vuosi sitten aiheena oli Joonas. Aikaisemmin on ollut mm. Israelin kansan pako Egyptistä. Vanhan Testamentin kertomuksia on helppo havainnollistaa. Luemme tekstin. Kertaamme sen omin sanoin. Keskustelemme. Katsomme elokuvan. Siirrymme askartelemaan ja näyttelemään. Rakennamme aiheeseen liittyvän tehtäväpolun. Raamatunhistoriasta huolimatta

opetuksen tähtäyspiste on silti aina Uudessa testamentissa: kuinka Joonan tai Joosefin kertomus auttavat meitä ymmärtämään Kristuksen työtä. Opettajina ovat oman Sodderin seurakuntamme nuoret ja nuoret aikuiset. Me suomalaiset autamme missä voimme ja hymisemme tyytyväisinä: tämän opettajakunnan olemme kouluttaneet. Nyt he osaavat jo itse vallan mainiosti järjestää kristillisen leirin lapsille.

Rahaa silti tarvitaan yhä. Paikallisille ihmisille pitää yhä opettaa kymmenysten antamista kirkolle. Asia tuntuu menevän perille hitaasti. Toisaalta - kymmenysten raamatullinen tapa ei taida meille suomalaisillekaan olla aivan yleisesti tuttu.

Pätevää nuorisoa

Seurakuntamme nuoret aikuiset osasivat järjestää kesän lastenleirit. Samalla taidolla he osasivat panna pystyyn Sodderin seurakunnan 20-vuotis- ja Novye Peskin kirkkomme 15-vuotisjuhlan. Kirkon vihkimisestähän todellakin tuli elokuussa kuluneeksi jo 15 vuotta. Vieraita tuli paljon. Väkeä oli tietysti Karjalasta ja muualta Venäjältä. Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukauppiakin saapui. Suomesta asti ilmestyi pikkuautoja ja kokonainen suuri bussi.

Jopa Karjalan televisiokin oli paikalla. Ohjelma on löydettävissä Youtubesta Karjalan radion hakusanan kohdalta. Kannattaa katsoa. Oheinen linkki näyttää, mistä ohjelma löytyy.

<https://www.youtube.com/watch?v=sUhyowefl5I&feature=share>

Kirkko 15v.

Elokuun lopun lauantain tunnelmaa viisitoista vuotta sitten:

Nostelen vielä puolenyön maissa viimeisiä tarvikkeita pakettiauton perästä kirkkoon. Kuu kumottaa keltaisena. Olemme kirkon rakentajien kanssa kokoontumassa öiseen kiitoshartauteen: kirkkomme on vihdoinkin saatu niin valmiiksi, että se voitaisiin aamulla vihkiä. Piispaa odotellaan. Ja mitä kuuluukaan metsästä, luoteen suunnasta - siis sieltä päin, missä nyt on kultakaivostyömaa: susi ulvoo haikeasti! Vahva symboli: pimeyden

vallat ovat menettämässä otteensa. Klubi on lopultakin muuttumassa oikeaksi kirkoksi.

Seurakunta 20 v.

Inkerin kirkko hyväksyi Sodderin seurakunnan itsenäiseksi 20 vuotta sitten. Monen mutkan kautta onnistuttiin Venäjän valtioltakin saamaan virallinen rekisteröinti, tosin myöhemmin.

En olisi millään tahtonut ryhtyä perustamaan omaa erillistä seurakuntaa. Pelkäsin, että luterilaisen seurakunnan saaminen viralliseksi yhteisöksi Venäjän valtioon olisi raskas hallinnollinen toimi, ehkä liiankin vaikea. Oudoksuin venäjänkielistä juridiikkaa, hankalia ja pitkiä matkoja virastoihin, alituista jonottamista kapeilla, hämärillä käytävillä, odottelua. Arvasin - tiesin - kohtaavani viranomaisten tahmeaa ennakkoluuloisuutta, vastentahtoisuutta, tahallista jarruttelua, ymmärtämättömyyttä. Jok'inkin Venäjän valtion virkailijahan oli saanut koulussa ateistisen kasvatuksen - saattoipa olla komsomoli, pioneeri, Pravdan lukija, pesunkestävä kommunistikin - kuinkas muuten olisi onnistunut saamaan arvostetun työpaikan valtion kivisestä, korkeasta,

harmaasta ja kolean kolkosta virastosta. Olisi ilman muuta paljon helpompaa, järkevämpääkin, vain tyytyä julistamaan evankeliumia niin kauan kuin ovet vielä ovat raollaan, jopa avoinna. Papin hommana sovitukselta kertominen olisi oikeaa ajankäyttöä. Pysyttelemisen Inkerin kirkon Karjalan rovastikunnan Petroskoi-nimisen seurakunnan saarnapaikkana olisi minusta oikea ratkaisu Sodderin yhteisölle: ei siis turhaa ja vaivalloista ajanhukkaa byrokraatiaan Prääsän ja Petroskoin kaukaisissa virastoissa. Tietkin sinne ovat niin huonoja ja kuoppaisia, että autokin tärinäissä särkyy ja melkein paikat tippuvat hampaista. Viisaampaa olisi ennemmin käyttää vähäinen aikani evankeliumin julistamiseen näille yksinkertaisille, rähjäisille, köyhille, vähähampaisille, alkoholin runtelemille ja kovin taikauskaisille maaseudun ryysyläisille.

Herramme huumoria

Kunnon vanha kommunisti, Sodderin hallinnon kyläpäällikkö Vladimir yllättää. Hän on virkansa puolesta tarkkaillut meitä. Hän on katsellut sivusta, kuulostellut, kysellyt, haastatellut kyläläisiä. Vähitellen Vladimir on tullut uusiin ajatuksiin. Hän tahtookin auttaa työtämme! Hän lahjoittaa meille hallintoalueensa keskeltä Novye Peskin kylästä vanhan suuren puutalon, kulttuuritalon eli klubin. Talossa on ollut elokuvateatteri ja kirjastokin. Mutta, mutta: pitää perustaa virallinen taho - seurakunta - joka voi ottaa arvokkaan lahjoituksen

vastaan.

Joudun nielemään byrokratian pelkoni - ja laiskuuteni. Ryhdymme toimeen: seurakunta pitää perustaa. Asia kyllä todellakin osoittautuu työlääksi - kuten jo olemme ennakoineet. Onneksi saamme yllättäviltä tahoilta apua: ei sattumaa, vaan johdatusta. Virastoissa jonottaessamme tapaamme avuliaita ihmisiä, kristittyjä asiantuntijoita. Taas toteutuvat kirjaimellisesti Matteuksen evankeliumin viimeiset sanat: ”I mustakkua: minä olen ainos teijänke – muailman loppuh suate.”

Kuluu vuosi, parikin. Lopulta pitelen kädessäni seurakunnan virallisen rekisteröinnin papereita. Ne ovat suuren ja mahtavan Venäjän valtion tyylin mukaisesti kookkaita ja värikkäitä. On kultaa, vihreää, punerrustakin. Komeiden, suurten ja pyöreiden leimojen muste on violettiä. Olemme helpottuneita ja iloisia. Tosin vieläkin on kielivaikkeitä. En näet osaa lukea papereista, että olemmekin tulleet perustaneeksi kirkkokunnan. Nyt on Venäjän maassa siis Venäjän ortodoksinen kirkko, Inkerin luterilainen kirkko ja Sodderin evankelisluterilainen kirkko. Tekeväälle sattuu.

Rakentaminen onnistuu

Seurakunta on virallinen. Vanha klubirakennus - elokuvateatteri ja kirjasto - on merkitty seurakunnan omaksi. Suomesta alkaa tulla vapaaehtoisia, taitavia, uhrautuvia ja järkeviä ammattimiehiä kirkkoa

rakentamaan. Teemme siis päinvastoin kuin Venäjän maassa on totuttu tekemään: nytpä muutetaan elokuvateatteri kirkoksi – kiitos Vladimirille.

Rakentamisessa Esko Vähätalolla on aivan olennainen rooli. Hän ryhtyy mestariksi johtamaan työtä. Esko jopa muuttaa Etelä-Suomesta aivan rajan pintaan Tohmajärvelle. Näin hän on paremmin käytettävissä. Eskon kodista tulee kirkkomme rakentamisen tukikohta, materiaaleille varasto ja talkooväelle yöpymispaikka. Työ edistyy. Työmiehiä ja -naisia saapuu kirkonrakennustalkoisiin Suomen joka kulmalta.

Kaikki kiinnostuneet eivät itse pääse paikanpäälle. Moni lahjoittaa rahaa. Sitä tarvitaan. Pitää ostaa tiliä ja lauttaa, sementtiä ja maalia, nauvoja ja sähkötarpeita, panelia ja vuorivillaa.

Mikkeliläiset rakentavat Suomessa hirsikehikoita, myyvät ne ja käyttävät varat hyväksemme. Tuovatpa kirkkoomme oikein komeasti kumahtelevan kirkonkellonkin. Joensuulaiset tuovat purkutaloista käyttökelpoista materiaalia kirkkoomme: ikkunoita, ovia, sähköjohtoja. Kirkon penkit saadaan Savitaipaleen siunauskappelista. (Ovat toimineet hyvin jo 15 vuotta, ylikin. Tosin nuoremme maalasivat penkit nyt ennen juhlaa viime tingassa. En kehdannut kurkistella piispan takamusta, mutta joku toinen vähän valitteli, että olisi takertunut nimenomaan eturivin penkkiin kiinni.)

Venäjän Värtsilän tullissa kuluu usein paljon aikaa. Uunien ja savupiippujen muuraukseen tarvitaan laastin sekoittamiseen betonimylly. Savonlinnalaiset lahjoittavat sellaisen. Se on vanha ja käytetty, mutta toimii yhä. Myllyn arvo on 200 markkaa (33€) Vietän kapineen kanssa tullissa muuten koko tiistapäivän, paitsi ruokatunnin pidän kello 12 - 13. Selitän, että laite on oikeasti työkalu, vaikka ehkä näyttääkin tykiltä.

Myöhään illalla tullaus vihdoon onnistuu. Betonimylly on jälleen auton sisällä. Puomi on vaakasuorassa: ei auton edessä vaan auton takana. Yksinäni ratin takana laulan iltahämärissä kiitosvirren kaikessa rauhassa, taas kerran.

Työn tulos

Vähitellen kirkkomme valmistui. Inkerin kirkon piispa vihki Sodderin seurakunnan pääkirkon Novye Peskin kylään elokuun lopussa v.2003.

Kun kirkko oli vihitty, juhlat pidetty ja kirkkokahvit juotu, piispa sonnustautui lähtemään kotimatalle Pietariin. Mepä olimmekin kaukaa viisaita ja tuppasimme hänen autoonsa mukaan nuoren ylioppilaan Fedjan: ”Vie hänet Kelttoon opiskelemaan!” Fedja menestyi opinnoissaan. Flaksia löytyi muutenkin: Keltossa Fedja tutustui Murmanskin nuoreen kanttoriin Lenaan. Nyt Fedja on ollut Sodderin seurakunnan kirkkoherra jo useita vuosia. Fedjalle ja Lenalle on syntynyt neljä poikaa ja kaikilla pojilla on vielä yksi sisar. Fedja ja Lena ovat saaneet Venäjän valtiolta monilapsisten perheiden etuisuuksia. Niinpä he ovat uskaltaneet aloittamaan oman talon rakennusprojektin Jessoilaan. Työ on jo pitkällä: ”Jouluksi omaan taloon!”

Nykytilanne

Vuosien varrella kirkkoa on kohennettu. Ikkunoita on uusittu, lämmöneristystä paranneltu, kattoa korjailtu. Uunit on muistettu nuohota määräysten mukaisesti. On rakennettu puuvajat, ulkokuusit, liiterit, eteinen. Päätykolmion valaistu risti on koko kylän ensimmäinen valomainos. Viranomaisten vaatimuksesta on muutettu sähkömittarin paikka ulos ja asennettu kallis palohälytysjärjestelmä sisätiloihin. Abuniekkein avulla saatiin porakaivo. Tänä kesänä kirkko maalattiin ulkoa ja sisältä.

Talosta on pidetty hyvää huolta. Pian on vuorossa vesikaton uusiminen: kerrotaan, että katto murenee, koska Neuvostoliiton sortumisen jälkeen ei maassa enää ole osattu tehdä kunnollisia aaltomineriittilevyjä kattoon. Asbestia pannaan joukkoon ehkä liian vähän. Peltikatto näyttää olevan järkevin ratkaisu – ehkä jo ensi vuonna.

TULEVAISUUS

Kirkkomme Novye Peskissä on hyvällä paikalla kasvavan kylän keskellä. Sodderin kylän vaatimaton seurakuntatalokin on hyvä pitää kunnossa. Jumalanpalvelukseen tulee yhä asukkaita, vaikka Sodderin väkeä on siirretty paljon Jessoilaan. Jessoilan hengellistä toimintaa kannattaakin kehittää voimakkaasti. Jessoilassa asuu paljon luterilaisia. He joutuvat kokoontumaan kodeissa. Kirkkoa heillä ei ole. Ruvetaanko rakentamaan? Rohkenemmeko ryhtyä hankkeeseen?

TÄRKEIN ASIA

Mitkä ovat ihmeen tunnusmerkit? Osaammeko nähdä ihmeen Sodderin seurakunnan synnyssä ja kehityksessä? Ainakin itse sekä iloisesti että kiitollisena ihmettelen asiaa usein silloin, kun alttarilta, alba päällä, käännyn katselemaan kauniiseen kirkkoomme kokoontunutta väkeä. Kuinka meillä voikin olla tällainen kirkko? Miksi ihmeessä kaikki nämä ihmiset kerääntyvät tänne - täysin ilman pakkoa ja ilman lahjuksia? Päinvastoin oikeastaan: keräänhän heiltä joka kerran kirkollemme kolehtia.

Saavuimme ensimmäisen kerran näihin kyliin yli 20 vuotta sitten. Edes paikallisten kieltä emme aina ymmärtäneet. Nyt Jumalan sanasta kiinnostunut seurakunta kokoontuu joka sunnuntai omaan kirkkoon. Paljon lapsia on mukana. Arkenakin tullaan opiskelemaan Raamattua. Diakoniatyö ja nuorisotyö toimivat hyvin. Sanan julistus jatkuu monessa kylässä, säännöllisesti, vaikka itse en olisikaan paikalla. Hyvin koulutetut, lahjakkaat työntekijämme osaavat ja tahtovat viedä pelastuksen sanomaa eteenpäin.

Onko se muuten ihme, että Jumalan lupaus toteutuu?

Lähetyskäsky on Herramme Jeesuksen käsky: ”Minule on annettu kai valdu taivahas dai man piäl. Ga sit mengiä ja luajikkua kaikkii rahvahii minun opastujikse: ristikkiä heidü Tuatan, Poijan da Pühän Hengen nimeh. Da opastakkua heidü noudamah kaikkea sidä, midä minän käskin teile noudua.” Käskyyn sisältyy myös lupaus: ” I mustakkua: minä olen ainos teijänke muailman loppuh suate!” Matteus 28: 18 – 20.

Mitähän piispa sanoisi, jos kuulisi, että joku pappi pitää ihmeenä sitä, että Jumalan lupaus on päässyt toteutumaan?

Iloisin terveisin, avustanne ja yhteistyöstä kiittäen

Pekka Palosaari

Sodderin seurakunnan vanhempi pappi. Suomen osoite: Maruntie 37 B, 03430 Jokikunta. Puh 09 – 54 15 610. Tämä puhelimemme on vanhanaikainen lankapuhelin. Siinä on vastaaja. Kuitenkaan se ei osaa tallettaa soittajan numeroa. Siis: jos jätät viestin, sanele myös puhelinnumerosi piippauksen jälkeen.

KARJALA-ILLAT:

Yleensä kuukauden 1. maanantaina kello 18 Suomen Raamattuopistolla Kauniaisissa, os. Helsingintie 10. Syksyn ensimmäinen tapaaminen on 3.9. Lokakuussa kokoonnumme heti 1.10., marraskuussa 5.11. ja joulukuussa 3.12.

VAATEAPU:

Tilanne kesävaatevarastossamme on edelleen ihan hyvä, vaikka edellisenkin kirjeen jälkeen saimme viedyksi perille puoli tonnia kesäistä vaateapua köyhille. Nyt syksyllä kesä on ohi. Kesävaatteiden sijasta toivoisimme syksyllä talvitamineita, erityisesti 2 – 10-vuotiaille lapsille - ja kaikenikäisten talvikenkiä..

MATKASUUNNITELMA:

Syyskuun 11. – 18. Eläkeläisten leirimatka lokakuussa 12.10. – 19.10.

SÄHKÖPOSTI:

Kirjeemme ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Jos tahdot näitä kirjeitä sähköpostina, ilmoittaudu: ollipalosaari65@gmail.com

Hyvä Abuniekku

Kiitos, että olet ollut tukemassa ja varmistamassa tässä kirjeessä kerrotun Herramme työn menestystä niin rukouksin kuin raha- ja tavaralahjoituksin. Kiitämme myös kaikkia teitä, jotka olette rakentaneet kirkkoamme käytännön talkkootyöllä.

Olethan jatkossa mukana, että voimme viereisen kuvan pikkuisille kertoa Vapahtajasta ja antaa mallia siitä Rakkaudesta, josta olemme itse saaneet nauttia.

**PARHAITEN TUET TYÖTÄMME
LIITTYMÄLLÄ SÄÄNNÖLLISIIN
KUUKAUSILAHJOITTAJIIN.**

**TULE MYÖS JÄSENEKSI
MAKSAMALLA JÄSENMAKSU
10€ VUODESSA.**

**Pankkitilimme on
FI70 5305 0020 0151 04**

**Rahankeräyslupa RA/2017/1244
voimassa 1.1.2018 – 31.12.2019 koko
maassa paitsi Ahvenanmaalla**